

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hónap . . . 85 „
 Egyéni száma ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével
 szemben,
 hová az előfizetések és a lap
 szétküldésére vonatkozó föl-
 szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői Iroda:
PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
 I. EMELET
 hová a lap szállami részét
 illető minden közlemény
 intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetésekre

a kiadóhivatal vesz től

Atheista irányzatok.

Pécs, 1896. április 27.

(*) Ha végigtekintünk a nagy francia forradalom lefolyásán, melynek eredménye a császári hatalomban csucsosodott ki, a mit a világ legnagyobb zsarnoki hajlamokkal bíró egyéne, a nagynak nevezett Napoleon örökölt, mert jól tudta a francia nép „gloire“-ját összeegyeztetni a saját nagyravágásával, azt a konzekvenciát vonhatjuk le, hogy az egész reformeri törekvés a társadalmi, politikai és állami intézmények lerombolására törekedett minden ok és cél nélkül és alig néhány év után visszatértek a régi állapotokhoz.

Napjainkban is tapasztalhatjuk, hogy igen sok törpe zseni, saját beteges agyának képzelődéseit követve, oly reformeri eszméket dob ki a piacra, melyek azoknak, kiknek a romlásban és a zavarodásban kedvük telik, lelkesedett örömmel fogadnak. Különös, de úgy van, hogy minél merészebb ez az irányzat, a felületesen gondolkozó tömeg előtt annál tetszetősebb.

Az életbe léptetett egyházpolitikai reformok után, melyek bizonyos rázkodást okoztak minden társadalmi rétegben, most már abban kezd nyilvánulni a szomorú hatás, hogy a francia forradalom mintájára, magát az istent akarják detronizálni, mintha bizony az ő reájuk volna bízva.

Egy nagyképu professzor, a kit a magyar közoktatásügyi kormány a buda-

pesti VII. ker. gimnáziumnál alkalmazott, legujabban azt az indítványt terjesztette elő a középiskolai tanáregyesületben, hogy a vallás-oktatás véglegesen töröltessék ki a középiskola órarendjéből, más hasznosabb dolgokkal foglalják el ezt az időt és a melyik szülő gyermekét vallásosan akarja neveltetni, az gondoskodjék róla odahaza.

Vitkozni nem akarunk ezzel a jeles férfitval. Ő lehet teljesen felekezetenküli, mint szolnoki kollegája, Posch Jenő, de ahhoz egyáltalában semmi joga, hogy beteges agyának fantazmagoráit elibünk tálalja, mert veszedelmes irányzatnak tartjuk efféle eszméknek még a kirópitését is.

Nemcsak pedagógiai, de állampolitikai tekintetből is a pozitív hitvallást és az ezen alapuló erkölcsant mellőzni nem lehet. A szép, jó és igaz eszmék után törekvő hajlamok kiképezésére elengedhetetlen eszköz a vallás-erkölcsi oktatás. Tanulhatta ezt maga az indítványt tevő tanár, Szigetvári Iván ur, mikor még csak készült pályájára és még Szivák volt a neve; mostani föllépésével azonban azt bizonyította be, hogy az ifjuság vezetése reá nem bízható, mert politikai érdekünk, hogy atheisták a társadalom felszínén ne szerepelhessenek, mert mindig igaz marad bölcs Seneca mondása, hogy „csak az esztelen mondja szívében, hogy nincs isten.“

Különben már csak az általános műveltség szempontjából is szükségünk van vallásos ismeretekre. A történelem például

teljesen érthetetlen lesz azok előtt, a kik a kereszténység, vagy a zsidóság vallási tradícióit nem ismerik. De meg a legnagyobb pedagógiai botlásnak tartjuk, hogy míg egyrészt szükségesnek tartják a gyermekeket a hullók, férgek életének a leg részletesebb ismereteibe bevezetni, addig másrészt az emberi szellem leghatalmasabb vágya, a legfőbb erő, a mindenség létoka iránt teljes homályban maradjanak.

Évszázadok hagyománya bizonyítja, hogy a vallásos oktatás még eddig senkinek sem ártott. Ellenben a bűnügyi statisztika millió példákat mutat föl, a melyeknek alapokát az illető gonosztevők teljes vallástalanságában, vallás-erkölcsi ismereteik hiányában kell keresnünk. Hogy nagyon messzire ne menjünk, a pécsi kir. ügyészség vezetője, Zsolnay György ur évek hosszú sora óta vezet egy jegyzéket a visszaeső gonosztevőkről még pedig községek szerint. Ebből a gyönyörű tanulmányokra valló összeállításból könnyen lehet aztán levonni a következtetést, hogy azokon a helyeken, a hol nagy a száma különösen a visszaeső bűnösöknek, ott legrosszabb az iskola, a népnevelés teljesen el van hanyagolva és a lelkész nem sokat törődik a reája bizott nyájjal.

Sötét tudatlanság kell ahhoz, hogy valaki tagadásba merje venni a vallás-erkölcsi nevelés kedélynemesítő hatását. A ki igazán vallásos ember, nem pedig csak keresztény mezbe öltözött pogány, annak lelkületében nem foglal helyet a rosszra

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Déli látogatók.

Amikor más tisztességes polgárember déli harangszóra asztalhoz ül, hogy egy tányér izletes leves mellett elmélkedjék a világ eme bölcs berendezése felett — akkor mi felcélhelődünk, kiöltözködünk a quatre épingle, ránk aggatjuk a frakkot, meg a selyemzubonyt, a mutatós bizsukat és a világos színű keztűt, a szertartásos mosolyt, meg néhány üres frázist és még több ily módú dolgokat, azután így fényesen adjusztálva korgó gyomorral látogatóba indulunk a „Freiherr von und zu Knigge bon és meilleur ton“-ja nyomán, áldván az illemnek e nagymesterét és meghonosított szokásait még hűlő poraiban is.

A Kónyi Jóska barátunk tudni való, hogy valét mondott a duhaj legényéletnek s beházásodott egy bácskai familiába. Megesküdtek pap és polgármester előtt — ráfért a Jóska ez a duffa kapocs — azután — sub tituló nászut — lerobotolták lelkiismeretesen a király-utcának valamennyi szelvényeit, a nélkül, hogy csak egy halmot vagy egy pocsolyát is elkerültek volna. Mikor el-

csigázva hazatértek pihenőre, nyomban azt tapasztalták, hogy igenis vannak a mézes heteknek a nászuton kívül is árnyoldalai és pedig itthon Pécsen is. Itt van egy halom jó barát, régi cimborá, aprehenzió rokon, kiket sorra kell látogatni a megriadt fiatal asszonynak, hogy jól megnézzék, esetleg meg is szólják, amely ténykedéseket együttesen európai nyelven úgy hinak: megismerkedés.

Pedig az asszonyka jelenleg még édes keveset érdeklődik az egész frekvencia iránt, ne vegye magára kit nem illet, bár tudom, hogy mind annyianknak szól. Ő még szivesebben ábrándoznék tovább a rózsaszínű otthonkájában, hova ezt a tavaszi aranyos napsugarakat is csak rózsásan átszűrve bocsájtják be a nehéz szmirna függönyök, míg a külvilág zajos lármáját teljesen felfogják és elfojtják, nehogy disszonanciát képezzen a kicsi békés fészekbe.

Ámde manapság már Bácskát is legigazta részben az etikett. Már ott is áldoznak fel kényelmet miatta. S így Jóskaék is megjárták — hogy szivesen nem-e, ki kérdeste — a vizitelés kálváriautját, házaltak tettetett érzelmekkel és színlelt barátsággal, annak módja és rendje szerint, mint ahogy előírva vagyon. Nem esett az illemtudásukon egy makulányi folt sem s most otthon

vesztegeinek, míg szerencsésen elvonul felettük a fenyegető felhő, a sáska — akarom mondani — a látogató raj. (ami majdnem teljesen ugyanaz.)

Minap mi kerültünk sorra. A végső terminusunk elérkezett, a nyocadik nap. Bár több rendbeli rokonság révén inkább megillette volna a Kónyi portát egy kedélyes, fesztelen délután, mégis csak déli tizenkettőkor léptünk akcióba, nehogy a fiatal asszonyt egy disztelen beköszöntővel megsértjük a mellett, hogy saját jó izlésünk ellen is hatalmasan véténénk.

Nem restellem bevallani, hogy vendég nem látta napokon feleségem maga fő s így fejtörést okozott neki a látogatásuk az ebédünk miatt. Jóskaék vizitjük alkalmával ugyanis kozmaszapot kapott a tejfeles káposztánk és mi ily keserű utóízrel valánk kénytelenek tisztelt barátunk belépőjéről megemlékezni. Eme precedens arra indított, hogy tulajdonképen nem is főztünk, hanem a „Hajó“-ból rendeltük meg az ételeket. A kultúra érdekében tartozik az intelligens elem időnként áldozni valamicskét s így a három forint nyolcvan krajcárt mi sem sokaltuk érette, noha, zárjel közt mondva, az ételek nem valának tulságosan izletesek a miatt hogy a javarésze a herce-hurca között el is hült és zsírjába befagyott.

való hajlandóság. Mert korántsem az a művelt ember, a ki tud nyelveket, sportokat űz, párosviaskodásokat rendez és sokat tud, hanem az, a ki kellő kedélynemes-séggel bír arra nézve, hogy csak mindig jót cselekedjék, a rosszat pedig kerülje.

Következőleg vallástalan ember — véleményünk szerint — művelt ember egyáltalában nem lehet, mert az ilyent csak a büntető kodex tartja vissza a rossz elkövetésétől, hisz más erkölcsi tekintély ugy sincs előtte.

Valóban a mostani zavaros időben midőn még az egyházpoltikai törvények életbeléptetésével járó hullámverések még le sem csillapodtak, a legveszedelmesebb bűnnek tartanók a vallás-erkölcsi oktatást kiküszöbölni a középiskolákból, mikor éppen a magasabb értelmi osztályhoz tartozó egyéneket csipnek rajta a hamis kártyázáson, a furfangos csalásokon és egyéb jogtalan és bűnös vagyonszerzési kísérleteken. Hisz a büntető kodex csak azt mondja, hogy ne lopj, mert ha megtudják, ilyen meg ilyen büntetést kapsz; ellenben a vallás azt tanítja, hogy ne kívánd el a másét, mert akkor már gondolatban is vétkezel.

Bizony csakis az életbeléptetett törvények ellenzőinek, a revíziót óhajtó reakció embereinek tesznek szolgálatot az ilyen nap-nap után előtűnő vad-zsenik, a mi voltaképpen lehet az ő magán ügyük: de ha elég botorok voltak eszmeszüleményükkel a nagy nyilvánosság elé állani, legyen bátorságuk lemondani elfoglalt tanári állásukról addig, míg a fölzuduló közvélemény el nem mozdítja őket.

Nem a középiskolai tanár egyesület feladata efféle dolgokkal foglalkozni, midőn ott még — hála a jó sorsnak — kevesebb az atheista, mint a vallásos meggyőződésű professzor. Sokkal helyesebb mozgalom volna, ha a testület a mellett foglalna állást, hogy a középiskolai hit-tanárok ugyanolyan ranggal birjanak és ugyanazt a fizetést élvezzék, mint a többi rendes tanárok, így akkor nem lesz a hittan csak olyan melléktantárgy. No meg

De az ily kicsinyes dolgok nem uterálnak akkor, ha arról van szó, hogy ele ganciával mozogjunk a világ szinpadján és emelkedjünk — műnyelven kifejtve — a társadalom eszményi nivójára.

Csengetésünkre egy takaros leányzó nyitott ajtót, kinek fején fehér bóbitás főkötő ékeskedett, hogy alig lehetett felismerni a vászonceléd bozsoki származását. Pro apertorió gusztyus látvány volt, noha feleségem idegesen megrántotta a karomat és ekkor kihalt belőle az a csepp jó akarat, az a mákszemnyi elnézés is, a mit különben ebbe az új fészkekbe talán mégis bevitt volna.

Tessék elhinni, hogy igaza van az asszonyoknak. Teljesen igaza. Mert az csakugyan hallatlan dolog, hogy egy ily fiatal asszony, kiről az ember legszívesebben tételez fel néhány kapitális hibát és kit jóakarólag inteni és oktatni készülnek, így ab ovo lefőzze az embert egy ujdonsággal. Könnyörgöm alásan, nem is annyira ez a ténynyi fehér csipke főkötő a kázus ebben a dologban, hanem az elv. Ez a csipke cafat kicsiny mivoltában valóságos programot jelent a jövőre nézve, amelynek fokozatos kifejezése okvetlen szemét fogja szurni az asszonyoknak. Jósoljon valaki

az is megszivlelendő volna, hogy végre elérkezett az ideje a még 1859-ben megszövegezett r. kath. vallástani könyveket a mai stílusba átíratni és pedig olyan modorban, mely jobban megfelel a pedagógia követelményeinek.

Ha ilyenekkel foglalkozik az a tanári egyesület, ugy hivatásának magaslatán áll, de ha az isten detronizálását akarja kezdeményezni, az a ledöntött trón őket fogja legelőbb agyonütni. Mert valamint nem lehet művelt ember vallás nélkül, azonképpen nem lehet egy társadalom egy nemzet sem civilizált művelt emberek nélkül.

H i r e k.

Pécs, 1896. április hó 27.

Két tolvaj elfogatása.

Egyik balokány-utcai kis házban a csinos háziasszony sirva panaszkodott az urának nem egyszer:

— De, édes jó uram, már az még se járja, hogy én nem tudom felnevelni azt a néhány bokor rozmaringot! Ápolgatom gondos kézzel, öntözgetem könyeimmal s nem-hogy neki telnek, de fogy. Valaki dézsmálja, valaki nyesegeti, csak azt tudnám, — ki? A tulipán ágynak oda se néz, hanem a rozmaringra veti a kezét, mert kigyelmed ki nem mosdulna a szobából, hogy utána nézzen; napestig itt gunnyaszt; persze a tolvajnak könnyű így az útja!

Az asszony szemeiből permetezett a könny; hamvas szép arca fájdalmat tükrözött. Kellott, hogy megsajnálja az ember s az ura — megsajnálta.

Elhatározta, hogy felcsap rozmaring csósznek.

Tegnap este aztán lesbe állt a rozmaringok mellé. Be a házba nem láthatott, hát nem is látta, hogy a menyecskehez, míg ő a rozmaringot őrizte — besurrant valaki.

S már unta a silbakolást. Mesebeszéd az, gondolta, az, a mit az asszony mond. Ugyan ki is vetne ügyet erre a hitvány rozmaringra? — egerek rágják a tövét, — azért fogy.

De mégse! Ni ni!

Valaki nyitja az alsó kertajtót; valaki — Uram, ne vigy a kísértetbe! — asszony-

ezebből jót! No majd kibúvik a szeg a lyukból, akárki megjárja.

A Jóskáné élénk temperamentumu, csinos asszony és biztosra vehető, hogy boldogságtól eltelve, örömmel repesett volna élénk, ha a déli vizit idő az ily pongyola érzelme- ket egyáltalán megengedi vala. Így tehát az előírt feszes dreszten, hullámozó csigafrizurával csak tipegve libegett felénk, kimérten hajtotta meg magát, állítván, hogy igen megtisztelő rá nézve a mi becses látogatásunk és méltóztassunk beljebb a szalonba.

Mint jól nevelt vendégek, csakugyan be méltóztattunk és leereszkedtünk a rokokó filigrán székek széleire, mert azok aligha birtak volna el bennünket egész súlyunkkal. Rövid 10 percig csak elhimbálóztunk rajtuk, hol az egyik lábra támaszkodva, hol a másikra, amellet, hogy a folytonos recsegés intett, ne telepedjünk rá oly fesztelenséggel, mert e diszes jószág szerkezete a megszabott idő határain túl nem tartozik szolgálni senki idegen ember fiának.

Ezer szerencse, hogy nem követel senki az ily látogatások alkalmával az embertől szellemességet is. Az kéne még! Az időjárás különféle variációkban — hála Istennek utolsó időben esett is, nem is — a kölcsönös hogylét, a Jóskának egy keletkező félben levő gyenge

népség ez a valaki, ki a rozmaring bokor felé tart.

S egyszerre mersze támadt; hirtelen előrelépett s a rozmaring tolvajra rátette a kezét.

— Édes bácsi, csipogott a törbe esett, nem ismer meg? A szomszédból való vagyok, a Galamb Érsei vagyok. Nem károsítottam meg, nézze csak néhány szálát téptem a Jóska születés napjára. Holnap lesz. Hissen ismeri a Buzás Jóskát. Nem?

A férj hunyorított a szemével.

— Ismerem, na! Ast is tudom, hogy jegyben jártok. Hanem, hugám, azért igaz uton is megszereshetted volna ám azt a rozmaringot. Szép szónak nem szegik a szárnyát. No, hanem azért nincs baj. Adsz csak a kezéd s gyere velem az udvaron keresztül.

Már csak néhány lépésnyire voltak a pitvarajtótól, mikor a hold megint előbujt a felhők mögül s beesüstcsikozta az egész portát.

Az ajtó nyilt. Valaki kiugrott rajta s futásnak eredt. Valaki, akire Galamb Érsei ráismert.

— Ni, a Jóska!

Aztán az öreg férjüram felé fordult:

— Mi keresni valója volt annak ilyen időben a bátyámnál?

Ezt bizony a férjüram maga sem tudta. Csak azt látta világosan, hogy nemcsak a rozmaringot kell őrizni, de — és sokkal jobban — az asszonyt is!

Napirend 1896. április 28-án.

Naptár. kedd, április 28. — Róm kath.: Valéria. — Prot.: Valéria. — Görög-kel. (április 16.) Agape. — Zsidó: Ijar 15 — Nap két 4 óra 51 perckor — nyugszik 7 óra 5 perckor — Hold két 8 óra 22 perckor, — nyugszik éjjél után 59 perckor.

Időjárás: hőméréklet 11-8 Cels. fok meleg, légnyomás 753. Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változó felhőzet mellett, jelentékeny csapadék nélkül enyhe idő várható.

Sorozás kezdete Pécsen a Scholtz-féle sö. házban reggel 8 órakor

— (Hivatalos szemle.) A pécsi pénzügyigazgatóság feje, Dragonescu Döme, kir. tanácsos, pénzügyigazgató, a múlt héten, az egész hét folyamán Siklóson tartózkodott, az adókezelés ellenőrzése és felülvizsgálata céljából. Szily László, megyénk alispánja pedig a trinitási ut megszemplése végett volt Siklóson a napokban.

hurutocskája — mely azonban eltűnt — ily mód folyik a diskurzus s pedig elég élénken, nem is vontatottan. Hja kérem, tanult emberek között! S mire talál kölcsönösen belemelegedtünk volna már okos szóba is és egy csepp kedélyesség is fűszerezte volna ezeket a konvencionális frázisokat — lejárt az időnk, melyet megtoldani bármily jól esnék is — egy mondainnak a fél világért sem szabad. Elfőjtöttuk hát a szót, bucsúztunk s ép oly ceremóniával, mint jöttünk — mentünk is.

Ha ebből a vizitelésből megismertük egymást, Tamás legyen a nevem. Az összenyomást, mit hazavitem, rossz véleményem a butoripar hallatlan dekadenciája felett, hogy rokonosan dolgoznak bár, de igen, gyatrán, míg feleségem a veleszületett alaposággal a bozsoki főkötős figuráján évődött bosszúsággal eltelve.

Tetejébe rossz ebédünk is volt. Áldhattuk a Knigge kodxét. Zsirba fagyott, hideg és drága étel. De legalább meg volt az erkölcsi elégtételünk, hogy szigorúan megfeleltünk az illem követelményeinek, nem vétettünk ellene sem szellemesség, sem kedélyesség dolgában. Szóval unalmasak voltunk az eleganciáig. Többet pedig senki sem várt tőlünk.

— **(Kinevezés.)** Ő felsége az igazságügyminiszter előterjesztésére sikabonyi Angyal Pál pécsi kir. tszéki bírót a pécsi kir. ítélőtáblához táblabíróvá nevezte ki. Ennek a jól kiérdemelt kinevezésnek a híre általános megelégedést keltett városunkban, mert az új táblai bíró nemcsak kifogástalan hivatalos működésével és kiváló jogási képzettségével szolgált rá már régen erre az előléptetésre, de páratlan előszékenységével is mindenkinek becslését biztosította magának, a kivel csak érintkezett. Angyal Pál a legközelebb nyugalomba vonuló Pulcs Imre táblabíró helyére fog a kir. tábla büntető tanácsába beosztatni.

— **(A kath. kör közgyűlése.)** A pécsi kath. kör tegnap délután 4 órakor tartotta látogatott közgyűlését saját helyiségében Apponyi Géza gr. elnöklété alatt. Darányi Ferenc indítványára elhatározták, hogy az autonomia szervezése és életbeléptetése szempontjából egy 6 világi és 6 egyházi egyénből álló bizottságot küldenek ki, melynek feladata a módokról tanácskozni, hogy miképpen volna a dolog a kormánynál megsűrgethető. Rézbányay János a kongrua rendezését hozza elő, azonban ő is előbbrevalónak tartja az autonómiát. Az eként elfogadott határozatról az összes hazai kath. köröket értesítik. A pénztáros jelentését tudomásul vették. Az alapszabályok némely szakaszát megváltoztatták, nevezetesen, hogy jövőben a helybeli ideiglenes tagok is 8 frt rendes tagdíj fizetésére kötelezvék. A nyár folyamán megtartandó orsz. kath. kongresszuson a kört Apponyi Géza gróf és egyik titkár fogja képviselni. Végesztül Hannay Gábor megköszönte az elnöknek a tapintatos vezetését, egyben kérte őt, hogy az egyesületnek hárfelavatási ünnepélyén szíveskedjék megjelenni, a mit az elnök készségesen megígért. A közgyűlés 6 órakor ért véget.

— **(Pályázók.)** Koharits József, Siklós község elhunyt jegyzőjének hivatali állását f. hó 29-én (szerdán) töltik be választás útján Siklóson. A választási küzdelem előreláthatólag heves lesz, mert ez állásért a legjobb erők léptek sorompóba. Pályászati kérvényeiket benyújtották Weich Lajos, siklósi másodjegyző, Henfner Lajos oszrói, Sudár Gyula kácafalusi, Trimmer Lajos kovácshidai és Sebestyén Ádám csuzai jegyzők.

— **(Sorozás Siklóson.)** Az ujoncosztást Siklóson a múlt hét végén fejezte be a sorozó bizottság, melynek polgári elnöke Szivér István volt s résztvettek benne Brüllmayer őrnagy, Horvát százados, Theodorovits ezredorvos, Löffler főhadnagy, Nagy Kázmér főhadnagy a katonaság részéről; a polgári hatóság részéről pedig Krasznay Mihály főszolgabíró, dr. Reisz Adolf járásorvos, dr. Krégcy Ottó és dr. Troll Ferenc. Sorozásra felhivatott az egész járásból 622 hadköteles, kik közül 33 százalék vált be katonának.

— **(A „Baranyamegyei hívtantestület“)** most a millenium alkalmából ismét életjelt ad magáról és hogy működése egyttal sikerre is vezessen, két előértekezlet is tartott. Egy kisebb, a kir. tanfelügyelő elnöklété alatt, mely a nagygyűlés

előterjesztendő javaslatok és a tárgysorozat fölött határozott; a nagyobb értekezlet, mely szombaton d. u. 5 órakor tartott, tárgyalta a kisbizottság megállapodását. Reberics Imre elnök meghívására számosan jelentek meg a helybeli közs. tanítók és tanítónők, valamint képviselve volt a bányatelepi és isr. tanítótestület. Ez előértekezlet kimondta, hogy május hó 20-án egy nagyobb szabásu megyei tanítógyűlés fog tartatni a megyei székház tanács-termében, mit a kir. tanfelügyelő megkeresésére az alispán készségesen átengedett. E gyűlésre meghivatnak és a megjelenésre felkérnek a főispán, alispán, Pécs sz. kir. város polgármestere, továbbá a járás orsz. gyűlési képviselői, az egyh. m. tanfelügyelőség, a főgimnázium, főreáliskola tanári kara, a r. k. tanítóképző tanító-kara az utolsó két évet végző képezői növendékekkel, a bar. m. népnév. egyesület, a pécsi néptanítók egyeslete és a megyében léteső összes társaságok. Tárgysorozat lesz elnöki megnyitással, vonatkozással a milleniumra, indítvány Wlasich közokt. miniszternek tiszteletbeli taggá választására. A magyar beszéd és nyelv tanítása az idegen ajku népiiskolában, előadó Schmidt Boldissár bányatelepi ig. tanító; továbbá a magyarnyelv és fogalmazás tanítása a népiiskolában, előadó Klingenberg Jakab isr. ig. tan. A tisztikarra nézve egyhangulag következő megállapodás történt. Elnök ismét Reberics Imre polg. isk. igazg.; alelnökök: Schmidt Boldissár és Szabó Károly siklósi polg. isk. igazgató. Főjegyző: Borsy György, aljegyzők: Musong Vince pécsi közs. és Hoch János pécsi isr. tanítók. Pénztárnok: Ujváry Kamilla polg. isk. tanítónő. Kimondatott, hogy a tárgysorozatot az összes meghívottak a meghívóval kapják meg és az indítványok irásban lesznek beadandók. Ezzel a nagygyűlést előkészítő értekezlet a távozó kir. tanfelügyelő éltetésével befejezést nyert.

— **(Vöröskeresztgyűlési közgyűlés.)** Az országos vöröskeresztgyűlés baranyamegyei választmánya és pécsi fiókegyeslete tegnap (vasárnap) tartotta meg évi rendes közgyűlését a belvárosi népiiskola I. emeleti nagytermében. A közgyűlésen — melyen az elnök akadályoztatása folytán Szerey József dr. kanonok elnökölt — igen gyér számban vettek részt tagok, mintegy beigazolással a titkári évi jelentés ama passzusának, hogy a fiókegyesleti tagokban igen nagy a közönyösség az egyesület céljai iránt, úgy, hogy igen sokan, kik 3—6 évre kötelezték magukat az egyesület tagjaiként, mindjárt a második vagy harmadik évben elvesztik minden érdeklődésüket s vannak olyanok, kik dacára, hogy csak évi 1 frt tagdíjat fizetnek, még az erre vonatkozó nyugtájukat sem váltják be. Pedig különösen most, hogy egy esetleges európai háboru előtt állunk, igen fontos a vöröskereszt egyesület hivatása, mely a háboru sebesültjeinek nyújt védelmet és ápolást; s annál inkább feltűnő ez a közönyösség az általános hadkötelezettség életbelépte óta, mióta pedig alig van egyetlen család is, melynek köréből valamelyik családtag ne lenne jelenleg is katona, háboru esetén pedig fegyverszolgálatra kötelezett. Régebben szokásban volt, hogy ő felsége a királyné, mint az egyesület fővédnöke, saját kezealírásával ellátott elismerő oklevelet adatott azoknak, kik a fiókegyesletek felvirágztatásán buzgólkodtak és a titkári jelentés javasolja is, hogy ilyen, vagy ehhez hasonló elismerő iratok hozassanak ezutánra használatba s talán ezzel az érdek-

lédést a fiókegyesletek felvirágztatása iránt mégis fel tudnák valahogy ébreszteni. Maga a pécsi fiók különben — mint az a titkári jelentésből örvendetesen tűnik ki — igen jól el van látva s körülbelül 4000 frt vagyonnal rendelkezik, míg a megyei választmánynak 2000 frt vagyona van. Van azonfelül 12 be rendezett ágyuk, 1 betegesállító és 1 mentő kocsijuk s így esetleges háboru alkalmával a pécsi fiók már most is nagy szolgálatot tehetne a humanizmusnak s mintegy 3000 frtot fordíthatna segélyezési célokra. A titkár évi jelentése után megállapította a közgyűlés a választmány és a pécsi fiók költségvetését s a választmányból kilépő tagokat egyhangulag újra megválasztván, a közgyűlés véget ért.

— **(A pécsi főgimn. önképző-körre)** folyó hó 26-án tartotta sárógyűlését. A főgimnáziumi énekkar éneke után ft. Zala Mihály elnök szólott a nemzeti irodalom művelésének fontosságáról s ezzel a gyűlést megnyitottan nyilvánította. A titkár és pénztáros jelentése után a szavazatok kezdődtek meg. Majd a pályanyertes művek és szavazatok jutalmait osztattak ki. Mint legjobb szavazók Szuly Aladár (VIII. oszt.), Réder Károly (VIII. oszt.) és Mittinger Vilmos (V. oszt.) tanulók jutalmaztattak. A legjobb értekezőknek kifizűött díjakat Fischer Béla (VIII. oszt.) és Buday Dezsed (VII. oszt. tan.) nyerték el. Ekkor az intézet érdeműs igazgatója, Incédy Dénes buszította további munkásságra az ifjúságot s egyben köszönetet mondott a szép számmal egybegyűlt vendégeknek, köztük az intézet kegyurának Vajda Ödön apátnak, hogy látogatásukkal a kört megtisztalták. Erre Fischer Béla olvasta föl az elnök által készített és igen szépen kidolgozott sáróbeszédet, mely egyszerűs mind bucsuzó volt az intézettől. Az ülést az énekkar fejezte be szabatos előadással. Nagy elismerés illeti a kör lelkes elnökét Zalai Mihályt, ki semmi fáradságot nem kimélve vezet már éveken keresztül az önképzés nemes munkájában az ifjúságot.

— **(Lefelé a lejtőn.)** Jaulusz Fáni, kaposvári születésű leányaszonny, a ki most — saját bevallása szerint — a harmincharmadik tavasz örömeit éli át, eselőtt úgy tizenöt esztendővel igen csinos, igen szemrevaló leányzó volt. Szépsége azonban annyira elkapta, hogy egy szép napon megszökött hazulról s asóta astán hogy mennyi viszontagságon ment keresztül, ast ma már bizonyára maga sem tudná megmondani. Míg szép volt, addig könnyen ment az élete; de a mint szálltak felette az évek, úgy szállt el arcáról is a szépség, seméből a tűz és bizony-bizony megéreste a magányos élet szükségét s lassankint kezdett fokról-fokra süllyedni. Eközben ismerkedett meg egy emberrel, a kit annyira el tudott még most is bájolni szépségével, hogy az házasságot ígért neki. A házasságból ugyan nem lett semmi, de a szerelmi viszony azért nem maradt következés nélkül. A leánynak gyermeke született, a kit dajkaságba adott ki, hogy ne kelljen nyűgként magánál tartania. Darab ideig csak fizette a gyermeke tartásdíját, de astán egy szép napon csak eltűnt, ott hagyván gyermekét a dajkája

nyakán. Persze, az asszony ezt feljelentette a rendőrségnél, mert ő korán sem olyan gazdag, hogy valaki gyermekét örökbe fogadhatná s gondot viselne róla ingyen. A megsekkott anyát — a ki ekkép haladt lefelé a lejtőn, hogy gyermekét is elhagyja — most keresi a rendőrség.

— (Egy szebóra viszontagságai.)

Sutus Mihály patacsi fuvaros tegnap délután gyalogszerrel indult el falujából, hogy bejön Pécsre egy kis jó vasárnapi mulatságot megcselekedni. A mint jött az országúton, találkozott egy cimborájával, Sztika Vendellel, a ki szintén a városba tartott. Együtt folytatták hát az utjukat s eközben Sutus megszomjazván, a legközelebbi utszéli nyitott kútból akart inni. Óvatosságból azonban, míg vizet merit, letette a kutkává jára a szebóráját. Miközben nekihajolva a vedernek, nagyokat nyelt a friss vizből, cimborája elkialtotta magát: „Jaj Miska az órád!” s egy csattanás lenn a mély kutvizében s mire Sutus felkapta a fejét, órája eltűnt a kutkávájáról. Nosza volt ijedtség, de már a kutba esett órája, a mit Sztika állítása szerint a kabátja szélével vert le ivás közben Sutus Mihály, csak nem lehetett a kútból előhalászni. A káros ember egyszerre csak azon gondolatra jött, hogy az órája nem esett a kutba, hanem Sztikánál van; míg ő ivott, az elvette a kut széléről s valami kis kődarabot dobhatott a vízbe helyette. Ezt a gondolatát nem is titkolta előtte, mire azonban az kész volt neki még a szebóráját is megmutatni, de azért, mikor Sutus ki akarta kutatni, összeveszett vele és ott hagyta azt uton. Az órájavesztett ember pedig ma bepánaszolta a rendőrségnél, de még eddig se Sztika uram, se az óra nincs meg.

— (A mintázó hajadon.) Érdekes perre van kilátás legközelebb a járásbírósnál. Ma történt az az eset, miből kifolyólag ez a per megindul. A közeledő május elseji lakásváltoztatásokra egyik Mór-utcai háztulajdonos kifestettte egy kőadó szobáját. A szobafestő remekelt a festésnél: erre mutat legalább az, hogy a szobában előleges kőművesi munkát teljesítő kőműves hajadon leánya — bár már teljesen benőtt a feje-lága — mégis beleszeretett, no nem a piktorba, hanem csak a munkájába s déiben, mikor a szobában egyedül volt, lemásolta az egész szoba festésére szolgáló mintákat egy-egy darab papirostra. A mintázó hajadonnak pedig azért kellett az a sok csinos minta, mert az ő anyja tíres óráiban szintén szobafestéssel üti agyon az időt s a szomszéd falvakba ki-kijár szobákat pingálni. Igen, de a hivatásos s munkája után adót fizető piktor nem igen szereti még az eladó lányoknak sem elkezelné hagyni az ő mester-sége mintáit, mivel azok sok idejébe és még több pénzébe kerültek. S épen ezért, mikor rajtakapta a hajadont a mintázáson, el akarta tőle venni a lemásolt mintákat, s mivel ez nem sikerült neki, most feljeleníti a csinos mintákért annyira rajongó hajadont a bíróságnál.

— (Országos népgyűlés az általános választói jog érdekében.) Az általános választói jog érdekében tar-

tandó országos népgyűlés napját az előké-
ezítő bizottság május hó 10-ére tűste ki,
melynek nevében Ugron Gábor országos képviselő kibocsátotta a felhívást az ország polgáraihoz, melyben felhívja őket a minél számosabb megjelenésre. A felhívás szerint „az általános төherviselés, az általános katonakötelezettség, az általános jogegyenlőség, az általános iskolakötelezettség, az általános lelkiismeretesség rendszere egyedül az általános választói jogban nyerhet betetőzést. Saját fejlődésünk, a polgárisulás haladása, a nyugati nagy nemzetek példája biztosít, hogy az általános választói jogot kivívni fogjuk. Mikor tért enged a reakcionárius Ausztria az általános választói jognak, akkor a magyar nemzet, a szabadság e zászlótartója, érvényre kell hogy azt emelje az egész vonalon. Küzdelmünk meg fogja ajándékozni a hazát 4 millió polgárral, a szabadságot 4 millió katonával, az alkotmányt 4 millió oszloppal. Harcunk a szabadság és népjog csatája lesz, melyben jogot nyernek jogtalan milliók és a joggal bírók nyernek védő társakat, melyben megifjodik a nemzet, megszilárdul az alkotmány, erőhöz jut a közélet.”

— (Kezdődik a sorozás.) Holnap (kedden) reggel 8 órakor kezdődik a pécsi illetőségű és Pécsen tartózkodó hadkötelesek ujoncozása a Scholtz-féle sörházban. A sorozás 3 napig fog tartani; holnap az I. korosztályba tartozó hadkötelesek kerülnek sorozás alá; holnapután a második korosztálybeliek; csütörtökön pedig a III. korosztálybeli és az idegen illetőségű, de sorozásra itt jelentkezett hadkötelesek. A sorozás csütörtökön este fog bevégezni.

— (Merkur a napközben.) Tegnap (vasárnap) érte el Merkur, ez a legkisebb és legexcentrikusabb planéta, pályájában azt a pontot, mely a naphoz a legközelebb fekszik. E hónap vége felé Merkur esti csillaggá válik s csaknem egész május havában a nyugati égen fog tűndökölni.

— (Utcái idill.) G é r ó J ó z s e f és felesége tegnap este 9 óra tájban a Vilmos utcán mentek haza lakásukra, a mikor egyszerre az utca tulsó végén segélykiáltásokat hallottak. A férj, egy nagy, erős munkásember, nyomban szaladva sietett arra, a honnan a segélykiáltások jöttek s ott talált az utca végén három fiatal suhancot és egy munkáseleányt. A három suhanc nem a leglovagiasabb módon ölelgette a leányt, a ki egészen meg volt rémülve s nem tudott mást tenni, hogy segélyért kiabált. A három suhanc, a mikor Géro odaért, egyszerre hatfelé szaladt, még pedig be az utcába, hol Géro felesége az uratól elmaradt. S miközben az ember a megrémült leányt csitította és indult vele a felesége elé, egyszerre csak annak a segélykiáltásait hallotta. A három suhanc ugyanis, amint az asszony mellett elszaladt, bizonyára gondolták, hogy ő a hivatlan védelmező felesége s nosza jobbról-balról ütlegelni keztek s mire férje odaért, elszaladtak ugyan, de alapos kék foltokat hagytak az arcán és hátán. A három orvtámadó a leány vallomása szerint feltűnően részeg volt s azért álltak neki is utját, de hogy kik voltak, azt homály fedi s úgy látszik, nem is fog kiderülni.

— (Új huszársági szabályrendelet) lesz legközelebb az egész országra egyöntetűen kiterjedőleg életbeléptetve. Ezen szabályrendelet tervezete a miniszterium által leküldetett a kereskedelmi és iparkamarához, hogy annak határozmányaira nézve ipari és forgalmi szempontból, érdekelt igazi szakkörök meghallgatása alapján mielőbb véleményes jelentést tegyen. A pécsi kereskedelmi és iparkamara ezen szabályrendeletnek tárgyalása céljából a közvetlenül érdekelt szakkörök képviselőit érte-

kezletre hívta meg, mely folyó évi május hó 5-én d. u. 3 órakor tartatik meg a kamara helyiségében.

— A Poldikohó tégely acélgárnak mai számunkban foglalt hirdetésével kapcsolatosan e helyen is figyelmeztetjük t. olvasóinkat, hogy a gyár budapesti raktára és irodája f. évi május 1-től fogva Gyár-utca 20. sz. alatt lesz.

Művészet, irodalom.

○ K. Hegyesi Mari. A budapesti nemzeti színház elsőrangú drámai művésznője szombaton este lépett fel először, mint vendég, Sardou Viktor nagyhatású drámájában, „Fedora“-ban. A művésznőről általánosan tudva van, hogy olyan alakító képesség, olyan drámai erő a sajátja, mely nevét országos hírtvé tette s ha még ehhez hozzá vesszük azt a mindenesetre nem utolsó kitűnő tulajdonságát, hogy valóban királynői természettel s annyi bájjal, olyan szépséggel rendelkezik, mihez hasonlót keresve sem találunk egyhamar: természetesen kell vennünk, hogy közönségünk érdeklődése nagy volt a vendégszereplés iránt s szép ház is nézte végig a „Fedora“ előadását, melyben a címszerepet játszotta a vendégművésznő. Játszotta pedig oly hatással, hogy szinte lebilincselte, fogva tartott bennünket játékával s felvonások után négyszer-öttször hívta a lámpák elé, zugó tapsvihar közt, a lelkesedő közönség. Játékával szemben kritikának nincs helye; csak a méltányló hódolatnak, mely ép úgy megilleti akkor játékát, midőn meggyilkolt jegyesét siratja és bossut szomjazva keresi a gyilkost, mint akkor, midőn bizonyosságot szerez róla, hogy az a gyilkos Lorisz Ipanoff volt. A 3-ik felvonásbeli játéka, mikor megtudja, hogy Ipanoff a felesége miatt ölte meg a jegyesét s borzasztóan tapasztalja, hogy a ki-nek megboszulása céljából éppen most akarja megöletni Ipanoffot, az őt sohasem szerette s a mint karjaiba veti magát Ipanoffnak, hogy azt megmentse: egyszerűen fenséges volt. Végre a 4-ik felvonásban érte el tetőpontját a művészi alakítás s a lelki gyötrődéseknek szem és arcjátékban s szavakban nyilvánuló alakítását soha tökéletesebben és megrázóbban nem láttuk színpadon, mint most. Ki is hívta a közönség a darab végével is négyszer a művésznőt, aki egy szép virágcsokrot is kapott.

Mellette S o m o g y i játszotta Lorisz Ipanoffot; maszkja kissé elhibázott volt, ő maga pedig hideg, mintha valóban a hideg Északról való muzsika lenne. Jó volt B a g h y Gyula, aki Sirieuxt francia könnyedséggel adta s nem kevésbé A n g y a l l k a Szokareff Olga grófnő szerepében. Más azonban senki sem tudott a környezetből kiemelkedni. (→)

○ Vasárnap este „Lecouvreur Adrienne“ címszerepében lépett fel a jeles vendégművésznő másodszor s játékával talán még inkább magával ragadta a közönséget, mely a színházat — néhány páholy kivételével — szüntől megöltötte. K. H e g y e s i Mari művészete felvonásról felvonásra növekedő hatással gyönyörködtetett s tetőpontját érte el a negyedik felvonás végjelentésében, a mikor a „Phädra“ beli megrázó szavakat valóságos extázisba hozta a hallgatóságot, a

mely véget érni nem akaró taps- és éljenvihar közt egymásután kilencszer hívta a kedvelt művésznőt a lámpák elé. — A darab több szereplői közül dicsérettel kell megemlékeznünk Bresnai Annáról, a ki Bouillon hercegné szerepében kitűnő slakítást nyújtott. Bagby Gyuláról (Choiseuil abbé) és Boros Endréről (Michonnet), kik szintén igen jól állták meg helyüket. Somogyi igazgató Maurice százsz gróf szerepét Bihari helyett rögtönözve vállalta el s a készületlenség, ugy játékan, mint szavalatán nagyon is érezhető volt. — Nem hagyhatjuk megrovás nélkül azt az eljárást sem, hogy legalább vasárnaponként, a mikor a közönség zöme az esteli pénztárnál szokta megváltani jegyét, nem nyitják meg a második pénztart is. Tegnap is a jegyváltásra várakozó közönség egészen ellepte a tágas előcsarnokot s a tolongásban oly heves jelenetek játszódtak le, hogy a rendőrségnek kellett közbelépnie. A kettős pénztári helyiséget a közönség kényelmére való tekintetből építették a színházban, de nálunk ugy látszik a színház tervezői nagyobb tekintettel voltak a közönség kényelmére, mint az igazgató, a ki csak a saját kényelmét tartja szem előtt.

Törvényszék.

§ Meggyilkolt bányász. Ma volt a végtárgyalás a pécsi kir. törvényszék előtt özv. Marocsai Józsefné szül. Merc Franciska elleni bűnügyben, ki férjgyilkossággal vádolva állt fégyveres örök között a bírák előtt. A végtárgyalási nagyterem már reggel 9 órára zeufolásig megtelt hallgatósággal, kik között igen sok volt az asszony s láthattunk nem egy intelligensebb osztályhoz tartozó nőt is.

Egy negyed 10 óra után kinyúlt a terembe az ítélő bíróság, melynek elnöke Varga Nagy István, tagjai Farkas János és Bajnovich Ármin törvényszéki bírák voltak. A vád képviselőjét maga Zsolnay György főügyész helyettese vitte; a védelmet ifju Némethy József ügyvéd képviselte. Megjelent dr. Jellasich István orvos, törvényszéki szakértő; a jegyzőkönyvet pedig Krudy István aljegyző vezette.

A bűnügyben kihallgatandó tanúk, mint egy huszan, sorban felállítatván s az igaz vallomástételre, melyre esküt kell tenniök, figyelmeztetvén, a teremben csak a vádlott nő maradt bent s megkezdődött kihallgatása.

Előbb Zsolnay György kir. főügyész helyettese, mint közvádó, a vádlottnak a vizsgálóbíró bíró előtt tett tőrdelmés vallomása alapján előadta a tényállást. Vádlottnő még 1883-ban ment feleségül Marocsai Józsefhez; de házasságuk nem volt szerencsés, mert a férj első házasságából származott fiát pártolta s az asszony ettől féltette férje vagyonát. 1894-ben Marocsaiék beköltöztek a bányatelepről Pécsre, Péter-utca 6. szám alá s itt csak nagyobb lett köztük a viszály, ugy, hogy a férj el is hagyta az asszonyt s elválásra gondolt. Az asszony utoljára mult évi október hó 21-én találkozott vele, a mikor a férj megmondta neki, hogy másnap menjen el Asztalos János ügyvédhez, mert a válópert megindítja. De vádlottnő annyira tudott neki könyörögni, hogy a férj megígérte, hogy visszamegy hozzá. Várta is az asszony s mikor éjszaka az utcán hazafelé jött, egy követ vett fel s azzal nyakszirten ütötte, ugy, hogy az szörnyet halt. Ezek alapján kérte a végtárgyalást vádlott ellen megtartatni.

Felolvastatván a városi rendőrség jelentése az okt. hó 22-én reggel 6 órakor

megölt rendőri szemlőről a gyilkosság bejelentése után, következett Marocsai János kihallgatása, aki a megöltnek édes fia volt. Tanu előadja, hogy apját a vádlottnő, mikor megtudta, hogy a szőlőt el akarja adni, beszárta a szobába s ott megverte. Apja ugy szökött meg előle az ablakon s nem is ment hozzá vissza. Mostohája ő vele nem jól bánt; tizenégyéves korában már ő neki el kellett hagynia a házat s bejött Pécsre. Apja isszakos volt, de azért nem költötte el minden pénzét.

Következett Marocsai né Merc Franciska vádlottnő kihallgatása, aki 42 éves, felsőmindszenti születésű, róm. kath., 1000 frt készpénzzel rendelkezik, írni olvasni nem tud, bár iskolába járt. Tagadja, hogy ő ölte volna meg férjét s azt mondja, hogy „szívfájdalomból“ vállalta magára a tettet, mert fájt neki, hogy urát ez a halálos szerencsétlenség érte. Elismeri, hogy férje fia miatt éltek folytonosan rosszul, mert a fia őt nem tisztelte és nem akart dolgozni s férje pedig mindig csak a fiut pártolta. Az elválást, a mint férje először emlegette, ő csak tréfára vette. Mikor ura elment tőle, az adófizetés miatt veszték össze, mert a férje nem akarta saját pénzéből fizetni az adót. Valamint a szőlő eladása miatt is, a miről mikor meg akart bizonyosodni, elment Asztalos ügyvédhez s ekkor „véletlenül“ rá zárta urára az ajtót. Az ura az ablakon keresztül menekült el; elment a nénjéhez s onnan nem is ment többé haza és a válópert meg akarta indítani ellene. Ekkor elment hozzá s anyyira szívére beszélt, hogy férje visszament hozzá. Ő lebontotta neki az ágyat, hogy fekdjék le; de az ember újra eltávozott, hogy nénjéhez menjen, mert az eladott szőlő áráról, a melyet feivett, akart vele beszélni, illetve elkérni tőle a takarékpénztári köny-

Dömeházi Saul pedig csak hallgatja a szerelmes asszony szavait. És a hogy a karjaiban tartja azt a remegő, kívánatosan szép testet, a hogy magán érzi annak a szerelmes szép asszonynak két puha, gömbölyű karját s mellén dobogni a szívét s ott előtte lázasan pihegni domboru, márványfehér kebelét, meghajtja a fejét és hogy eltávolítson minden más gondolatot magától, csókolja, csókolja örületes vágygyal azt a puha két kart, azt a lázasan pihegő, márvány kebelt.

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Másnap, a nélkül, hogy megbessélték volna előre, találkoztak az utcán. Nem a Kerepesi-ut, sem a Váci-utcán azonban, hanem kint valahol a Ferencvárosban, a hol nem ismerhette volna fel őket senki, de a hol nem is volt feltűnő, ha egy hölgy, vagy egy ur akár óraszámra sétálgatott is egy-egy kis földszintes házacska előtt s mikor megjött, a kire várt, szinte epedve surrantak be, boldog titkolózás kösében, a kapun, a mely a mily nesztelenül nyilt ki előttük, ép oly nesztelenül záródott be utánuk is.

Hát itt találkoztak s mindkettőjük arcáról látszott a meglepetés gyönyöre, a nem várt, nem remélt találkozásnak előre átörzött édes boldogsága.

Ezt Vas Aranka kérdezte, barátzagos, de nyugodt hangon.

És többet nem is beszélt vele Saul, csak az estély tetőpontján, mikor a társaság férfirésze a melléktermekbe vonult Baxhusnak és Fortunának áldozni, a szalonban pedig folyt a tánc.

A szép, kedves háziasszony csaknem mindenkiel táncolt már egy-egy tourt, mikor Dömeházi Saul elébe lépett és táncba vitte. S mert a mulatság zajos és jókedvű volt, nem látta senki sem, mikor az óriási terem sarkában levő platánbokroktól alkotott kis fülkébe tértek be, egy fordulónál eltűnve a táncosok hullámszó tömegéből.

Tulajdonképpen egyik sem vethette a másik szemére, hogy mért mentek oda. Mintegy önkénytelenül jött mindkettőjüknek a gondolat, hogy jó lenne egy percre megpihenni a lázas táncról s mikor odaértek a platánfákhoz, egyik sem vezette a másikat, mindketten önkénytelenül surrantak be a platánok környezte kis fülke titokzatos félhomályába.

Vas Aranka fáradtan roskadt le a fülkében pihegést kínáló bársony kerevetre; Saul pedig egy széket találva, azt foglalta el.

Az asszonynak kipirult az arca, ragyogott a két, tüzes szeme s lázasan pihegett domboru kebele, melyet csak kissé takart el a fényes toalette osipkebetétje. Puha, kerek vállai is szabadon voltak s maga a megtestesült csáb volt, így kipirulva, pihegve, lázasan emelkedő kebelével ülve szemben a férfivel.

Saul csak nézte, nézte, a mint pirtól lángolt az arca, a hogy ragyogtak a szemei, a mint pihegett a

vet, melyet a szőlő áráról 400 frtról szól. Lehetett 6 óra estefelé, mikor a férje elment, még pedig meglehetősen borús állapotban. Ő ekkor a velők egy házban lakó testvérehez ment s ott volt körülbelül 10 óráig, asután lefeküdt s reggel tudta csak meg, mi történt az urával. Mikor az urát halva látta az utcán, természetesen „meghökken” és nem tudott, mit csinálni. Az urát este két ízben is megnézte a kapuból, hogy jön-e, de a kapun nem lépett ki. Mikor elébe tartja elnök a vallomását, hogy de igenis kiment az utcára s mikor urát ott találta egy kőrakáson ülve, felkapott egy követ és nyakaszirtan ütötte, vádlott e szavakkal felel csak:

— Hát isten nevében!

E szavaira elnök bíró felhívja, hogy tegyen beismerő vallomást, ami nagy enyhítő körülmény a javára, a mire vádlott csak asszal válaszol:

— De kérem, nem voltam haragos a neki!

És tagadja, hogy ő kiment volna a lakásból. A rendőrség előtt és a vizsgálóbíró előtt — a tényekkel egyezőleg — tett beismerő vallomását azonban nem tudja menteni semmivel. Ő nem ütötte agyon az urát; hogy ellenségei lettek volna, azt nem tudja s ki lehetett a gyilkos, arra nézve azt mondja, hogy Docskalek János (a saját unokaöccse) és felesége, akik neki hírül adták a gyilkosságot, soha olyan korán fel nem szoktak kelni, mint akkor felkeltek s azért üthették agyon, hogy a 400 forintot el akarták tőle venni.

A kösvádli kérdéseire azonban, hogy mért ismerte be a vizsgálóbíró előtt a tettet, miért mondta el még azt is, hogy követ ütötte fejbe az urát: nem tud mit válaszolni, csak tagad. A kösvádli azonban hivatkozik szavaira, a miket többször elejtett, hogy ha hasajlott volna, nem történt volna semmi baj:

így tehát ő hirtelen haragjában, a miatt, hogy férje nem ment vissza hozzá, ütötte le, az utcán, mikor ott alva találta.

Most védőügyvéde beszél a vádlott lelkére s megkérdezi tőle, miért gondolja, hogy Docskalek Jánosék követték volna el a tettet. De vádlott nem tud semmi biztosat s nem is bizonyít állítása mellett semmi.

Ezzel vádlottó kihallgatása véget érvén. követhesett a tanúk kihallgatása, kik között fontos volt különösen Trixler Aladár rendőrbiztos vallomása, ki a rendőri vizsgálatot vezette, vádlottót letartóztatta s első kihallgatását eszközölte, a mikor előtte is beismerő vádlottó a tettet. A többi tanúk leginkább Marocsaiék családi állapotára, visszálykodásukra adnak felvilágosítást, egyedül Docskalek János és neje vallomása a fontosabb, kik a holtestet először látták és felkeltették Marocsainét s a kikre a vádlott gyanakodik, mint tettesekre, bár e gyanuját mivel sem tudja igazolni.

A vádlottó magatartása az egész tanúk kihallgatások sora alatt a mily ingadozó, ép oly érthetetlen. Ha a bizonyítékok sulya alatt az elnök bíró, akár az ügyész vagy éppen védőügyvéde töredelmes vallomástételre akarja bírni, mert így büne nem esik oly sulyos büntetés alá, mivel bizonyára abbéli haragjában és felhevülésében, hogy ura nem jött vissza hozzá, ütötte le az utcán, mikor rá találta; remegő, bizonytalan hangon folyton azt emlegeti, hogy hát csak hasajlott volna, nem is történt volna az, a mi történt s már már azon a ponton van, hogy töredelmes vallomást tegyen s el is „vádolja” a tettet, mert hitese felesége volt az urának, szívesen szenved hát érte — ártatlanul is. S ekkor astán megint visszacsúszik a merev tagadásba s nem tud semmit, mert ő este 10 órakor lefeküdt s csak reggel ébredt fel, mikor Docskalek János hírül vitte neki, hogy baj van, hogy agyonütötték az urát. Egyszóval

az egész asszony csupa rejtély s ha lelkiismeretét más nem, az bizonyosan terheli, hogy ha az ura hasament volna, nem történt volna semmi baja.

A délutáni tárgyalás során még nagyobb lett a közönség érdeklődése s az előrelátó bíróság — igen tapintatosan — a vég-tárgyalási terembe külön asztalt rendelt be a sajtó képviselői számára, mert a hallgatóság termébe be sem lehetett jutni az óriási érdeklődés miatt egybesereglett sokaságon keresztül, mely még az előszobát is elfoglalta. A folytatott tanúkihallgatások legtöbbször a meggyilkolt Marocsainak a gyilkosság napján és éjén holjártára s a Marocsaiék családi életére vonatkoztak. Öv. A uguszt Imréné szül. Marocsai Julianna, az elhalt testvére, vallotta a többek között, sokszor sokogásba fulladó szavakkal, hogy fivérét felesége agyoncsapással fenyegette, megverte és bezárta a szobába, a miért a szőlőt eladta s az árát magánál tartotta, illetve betette a takarékpénztárba. Nála lakott a bátyja s tőle ment el akkor nap is, mikor a gyilkosság éjjel megtörtént s nála hagyta a szőlő áráról szóló takarékpénztári könyvet is. Tudja, hogy rosszul élt bátyja a feleségével s fiát magánál tartotta, hogy csak ne visszálykodjanak s ne bántsa az asszony a bátyját, ne üsse-verje. Gál Mihályné Gyetvai Juli, aki August Imrénének lakik, szintén hasonlóan vall, kinek szintén panaszkodott a meggyilkolt a felesége rossz bánásmódjáról s éppen ezért kijelentette, hogy elválk a feleségétől. Dézsi Péter, Marocsai keresztkomája szerint, Marocsaiék teljes életükben visszálykodtak s az asszony verni szokta az urát. Tanu Szabolcsbányán lakik; ritkán járt Marocsaiékhoz, mert az asszony nem szívelte s az ő felesége előtt kijelentette, hogy nem nyugszik addig, míg férje életének véget nem vet és öklével verte az asztalt nagy dühösen.

keble és két pici ajkáról a hogy égető, perzselő, meleg lehetet telítette be pár pillanat alatt a titokzatos homályu kicsi fülkét.

Est az epedő, sóvárgó, szenvedélyes tekintet először nem akarta észrevenni az asszony. Melege volt, fel volt hevülve; hát legyeste magát, forró arcát, pihető kebelét és pihenni szeretett volna. Mikor astán megelégette a csendet, elnevette magát, ezüst kacagással.

— Hahaha! de elállt a szava, barátom. Lásza, ne engedje magát táncba vinni, ha olyan hamar kifárad.

Majd komolyan tette hozzá.

— Vagy nem tud mit mondani? Hát gondoljon csak vissza; nem emlékszik már erre a kis fülkére?... Tudja, itt mondtam meg magának, hogy Kővári Géza felesége leszek.

E pillanatban felugrott últéből Dömeházi Saul.

Valami soha nem látott tűzsugár csapott ki a szeméből, mely elvette az asszonyak is az eszt s valami bódító, varázssos erő érzett a hangjában, a mint elfojtva, suttogva szólt:

— Bár soha ne mondta volna, asszonyom!... De mindegy! Nem bírom ki tovább!... Nem bírom ki! Szeretem, szeretlek s birni akarlak!

És megragadta az asszonyt s karjaiba szorítva, úgy kapta fel magához s lecsókolta vad, szenvedélyes csókkal a piros ajkát, forrón, hosszasan, hogy annak meleg, lázas lehetete belefult abba az erős, szenvedélyes csókba.

— Szeretlek s nem gondolok semmivel, csak

veled! Szeretlek s akarom, hogy enyém légy!... Akarom!

Szinte kiáltotta ezt a szót s a karjaiba szorított asszony ajkáról arcára s onnan gömbölyű, puha vállaira kerítette a sort s végig csókolta azt a piros, meleg húst olyan erővel, hogy szinte belefáradt.

S a másik pillanatban elengedte magától az asszonyt és szédülve támolygott el tőle. Az pedig, szinte örülten a láztól, a szerelemtől, odaomlott elébe, belekapaszkodva a kezébe s úgy beszélt hozzá a földről.

— Szeretsz?... Hát mért kinoztál, mért epesztél eddig?! Mért nem jöttél, mért nem mondtad ezt hamarabb meg?! Hiszen vártalak. Vártalak még ábrándos leányéletemben, boldogtalan asszonykoromban is! Vártalak, mikor először megmondtam neked, hogy boldogtalan vagyok; vártalak, mikor te beszéltél szerelmedről. Óh, miért hagytuk felettünk elreptülni szerelem nélkül azt a hosszú, fájdalmas nagy időt?!

Aztán nem beszélt, hanem ő fonta a férfi nyaka köré két puha karját s lázban égő, forró ajkával kereste a férfi ajkait s mikor megtalálta, reá tapadt az ajka annak az ajkára s egy hosszú, édes csókban akarta kiszívni a lelkét is talán a szeretett férfiunak.

A zene szólt odakint a teremben, azalatt pedig Kővári Gézané lázasan suttogta Dömeházi Saul fülébe a szerelmes szavakat.

— Enyém vagy hát! Hiába még se vártam rád!... De most már nem akarok elveszteni; nem akarok érte tovább is epedni!... Tied leszek; részese szerelmednek s élvezni akarom karjaidban a gyönyört, a boldogságot, ha életemmel is kell megfizetnem érte!

Vádlott közbeszól:

— Én az asztalt sohasem szoktam verni.
— Nem, hanem az urát! konstatálja az elnök a hallgatóság derűtsége között.

Csernus József pékmester előtt szintén panasszkodott Marocsai a feleségére, a ki a fiát nem szivlelhetette, őt magát pedig ütötte-verte.

Platz Ferencékhez ment be okt. 21-én Marocsai s azok kis lányával küldte el az Asztalos ügyvéd által az elválás ügyében írt levelet. Náluk beszélt Marocsainé a férjével a ki azt mondta az asszonynak, hogy nem megy haza, mert az asszony előtte való nap is pofon ütötte. De végre is kibékültek s együtt mentek haza a boltból. Szikora Józsefné, Hulob Anna mikor este későn haza felé ment okt. 21-én a lakására fiával, látott az utcán a kőrakáson ülni egy embert, de nem ismerte fel, hogy ki az, mert sötét volt és esett az eső. Hoffmann Pál is látta este fél 9 óra tájban ezt az embert az utcán, a mint az utcai árok szélén állt.

A végtárgyalás, melynek adatai mindjobban terhelik a vádlottra nézve, lapunk zártakor még folyik. Ítélet csak holnapra várható.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése április hó 27-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Napirend előtt Ugron Gábor főolvasta Mátéffy csongrádmegyei főszolgabírónak hozzá intézett levelét, melyben a Sima-ügyben tartott beszédjeért hitvány himpellérnek nevezi. Az ügyet sürgősen a mentelmi bizottsághoz bivánja utasítani.

Az ellenzék hosszantartó zugása után Szilágyi Dezső elnök a mentelmi bizottsághoz tette át az ügyet, egy heti záros határ időt tűzvé ki jelentésének megtételére.

Következett az appropriáció.

Apponyi Albert gróf a külpolitika helytelenségét tette szó tárgyává, valamint hogy egész belügyi politikánk csupa fikció. Nem fogadja el a fölhatalmazási javaslatot. Péchy Tamás hasonló szellemben nyilatkozik.

Reitter János a mosonmegyei alispán választás; illetve főispáni kinevezés törvénytelenégeit említette föl.

Percel Dezső védelmébe vette a főispánt.

Szacsavay Sándor és Várady Károly felszólalásai után, mivel két óra már elmúlt, a vita folytatását holnapra halasztották.

TÁVIRATOK.

— **A román királyi pár Budapesten.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Károly román király és felesége tegnap Budapestre érkeztek. Megtekintették inkognitóban egész váratlanul a kiállítás munkálatait, megigérték, hogy a nyár fojyamán még egyszer eljönnek. Ezután bejelentés nélkül megnézték Munkácsy képét. Ekkor érkezett Tisza Kálmán is, a ki Munkácsyt üdvözölvén, elmerült a kép szemléletében. Munkácsy megsugta magas vendégei kilétét és bemutatta a megzavarodott Tiszát, a kivel azután a román király sokáig társalgott.

— **Lueger a királynál.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Lueger Edét, a már másodszer megválasztott bécsi polgármestert ma fogadta az uralkodó. A kihallgatás vége az lón, hogy Lueger maga jelentette be lemondását.

— **Fehérvár b. Bécsben.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ő felsége tegnap délelőtt fogadta külön kihallgatáson Fehérvár b. honvédelmi minisztert, a ki referált lefolyt és még esután következő lovagias ügyeiről.

— **As udvartartás Budapestén.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A kir. udvartartás ma reggel érkezett meg külön vonaton a székesfővárosba. Esen a vonaton jöttek meg az udvari hintók is, számszerint 45, melyeket a Károly-kaszárnyába vittek. A lovak egyrészt fölvezették az udvari istállóba, egy részét pedig a palotához tartozó melléképületek egyikébe. A vonattal jött meg a személyzet is.

— **As Ecce homo bemutatása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Munkácsy Mihály Ecce homo képét ma dél előtt mutatta be a sajtó képviselőinek és a meghívott vendégeknek az Andrássy-ut 127. sz. a. külön e célra épített pavillonban. A bemutatáson a főváros előkelősége nagy számmal jelent meg, köztük Darányi Ignác földm. miniszter, Gromon Dezső honvéd. Államtitkár, Pokay, Máriaússy és Zoltán altábornagyok, Bethlen Gábor és Miklós grófok, Szapáry Pál gróf, Rákosi Jenő, Molnár Antal orsz. képvis., Szinnyei József, Zala György, Roskovits Ignác, Pataky László, Csók István, Mászák Hugó stb. A képet magyarázták Malonyai Dezső, Koronay és Kádai Gábor. A meghívott vendégek a legnagyobb dicsőréttel szölkak a képről, melyet vasárnap délutántól kezdve a nagyközönség is megtekinthet 50 kr. belépő díj mellett.

— **Népgyűlés az önálló vámterület érdekében.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Tegnap délután a legszebb idő kedvezett az országos népgyűlésnek. Mint egy harminceszer ember gyűlt össze a Kálvin-téren, a műgyetemenél csatlakoztak a menethez a képviselők és a vidéki küldöttek. Hosszu kocsisor előzte meg az óriási menetet, mely az Andrássy uton keresztül vonult végig tulajdonképpen céljához, az új vásártérre. Az ablakokból, a járdákról ezrek éljeneztek a menetet, mely Blaháné lakása előtt rövid kis tüntetést rögtönzött. Legelőször Kossuth Ferenc szölkak nagy lelkesedéssel, beszédének végszava volt, hogy ébredjen föl végre a magyar nemzet jogainak, erejének öntudatára. Utána Polónyi Géza beszélt nagy hatással. Számos felszólalás után Ugron Gábor, a kit viharos éljenzéssel üdvözölktek, hatalmas beszédet mondott Végül elfogadták Kossuth Ferenc következő határozati javaslatát: „A népgyűlés kérvényt nyújt be a képviselőházhoz, hogy a törvények értelmében mondassék föl azonnal a létező vám és kereskedelmi szerződés és tétessenek meg a szükséges intézkedések az önálló vámterület életbeléptetésére; továbbá hogy állítsa föl az önálló nemzeti bankot és végül utasítson vissza minden javaslatot, mely a létező kvóta növelését célozná, ha már egyáltalán a kvótát fizetni kénytelenek vagyunk. A gyűlés a legnagyobb rendben folyt le és minden rendezavarás nélkül oszlott szét. A pécsi ipartestület Madary Gábor fővárosi iparos képviselte.

— **Kártya a kasszinóban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az orsz. kasszinó ma délután Wekerle Sándor elnökle alatt rendes közgyűlést tartott. Tagok nagy, a választmány pedig teljes számban voltak jelen. Wekerle előterjeszté a választmánynak azt az indítványát, melyben arra kéri a közgyűlést, adja meg a választmánynak a felhatalmazást, hogy azok a tagok, kik hazárdjátékokat folytatnak, minden további eljárás nélkül a kasszinó tagjainak sorából törölhetők legyenek. Károlyi

István gróf azt indítványozza, hogy a közgyűlés a kasszinót dehonosztáló indítvány fölött térjen napirendre. Lisznyay Tihamér 170-ed magával írásban azt indítványozza, hogy az indítványt vegye le a közgyűlés a tárgyalásról, a választmánynak és az igazgatóságnak bizalmat szavas és felhatalmazza, hogy a választmány a saját belátása szerint a saját kebelében járjon el a szerencsejátékok ellen. A közgyűlés 129 szavasattal 107 ellen elvetette Károlyi indítványát és határozattá emelte Lisznyay indítványát. A közgyűlés lelkesült hangulatban oszlott szét.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TALISZ JOZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Rothschild-tapasz

legjobban bevált közsvény, rheumatismus és mindennemű csuzos daganatok ellen. Egy tekercs Rothschild tapasz, 90 krért (levélbé lyegekben vagy postautalványon) bérmentve küldetik. Valódi minőségben csak a „Római császár“ gyógyszerárban

BAYER HUGÓNAL

Bécs, Wollzeile 13. sz.

kapható. Ugyanott minden külföldi speciálisok nagy raktára.

Fehér János

BZONGORATERME

Budapest, Kerpesi ut II. sz.

Alapítattott 1846-ban.

Ajánlja dús választéku raktárt a legjobb minőségű szongorák, harmóniumok és pianókban a legújtanysabb árak mellett. A millenniumi ünnepek alkalmával a cég fer-nálásának 50 ik évfordulóját ünnepli.

4541. sz. **Árverési hirdetmény.**
tkvi. 1896.

A pécsi kir. törvényszék mint telek könyv vi hatóság közhírré teszi, hogy Dr. Kereky Mihály ügyvéd pécsi lakos végrehajtónak íj. Szabó Sándor m. peterdi lakos végrehajtást szenvedő ellen 90 frt. tőkekövetelés s jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróság területén levő, Magyar Peterdi község határában fekvő, a magyarpeterdi 88. sz. tjkvben felvett † 180/b hrsz. kertes egészen 92 frt, 105. sz. házra egészen 160 frt, a 339. sz. tjkvben felvett 1746. hsz. állólőre egészen 76 frt, a 448. sz. tjkvben felvett † 975. hrsz. szántóra egészen 34 frt, a † 1426. hsz. szántóra egészen 92 frt becsárban az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi május hó 26-án d. e. 10 órakor Magyarpeterden a bíró lakásán megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladtnak fognak.

Árverezni szándékosok tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát, vagyis 9 frt 20 krt, 16 frtot, 7 frt 60 krt, 3 frt 40 krt, 9 frt, 20 krt. készpénzben, vagy az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60 t.-c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályzerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Pécsen, 1896. évi február hó 27-ik napján. A kir. törvényszék mint tkvi hatóság.

Bogyay Pongrácz
kir. törvszéki bíró.

Hirdetmény.

A veszprémi takarékpénztár igazgatósága ezennel közhírré teszi, miszerint a tulajdonát képező Baranyamegyében az átai 45. sz. tjkvben A. I. 1—24. sorszám alatt felvett

1/2-ed telek

† 1. sorszám alatt felvett

nemesi birtok

az átai 46. sz. tjkvben A. I. 1—3. és II. 1—19. sorsz. alatt felvett

telki,

nyg † 1. sorszám alatt felvett

nemesi birtok,

a szókédi 86. számú tjkvben A. I. 1—3. sorsz. a. felvett

nemesi birtok,

és a szókédi 181. számú tjkvben A. I. 1—4. sorsz. a. felvett

malom birtok,

ugy II. 1—3. sorsz. a. felvett

nemesi birtokait

szabad kézből eladja, miért is felhívja mindazokat, kik eme ingatlanait akár egészen, akár pedig részletekben megvásárolni óhajtják, hogy ajánlataikat **1896. évi október 1-ig a veszprémi takarékpénztár igazgatóságához** nyujtsák be, az igazgatóság hajlandó az irt ingatlanokat hosszabb évi törlesztések mellett is eladni, sőt hajlandó a megvett ingatlanok vételárának egy részét törlesztéses kölcsön alakjában vevőknél meghagyni.

Veszprém, 1896. évi április 24-én.

A veszprémi takarékpénztár igazgatósága.

Vendéglő áthelyezés.

Van szerencsém a n. é. közönségnek tudomására hozni, hogy a pécsi városház kibővítése következtében a jelenlegi helyiségemből kiköltözködni kényszerülve, helyben a **Schwarz-féle palotában** levő

VIGADÓ-VENDÉGLŐT

a táncsterem és összes mellékhelyiségekkel együtt **f. évi április hó 27-én** átvettem, a hol e ismert jó izlatozó ételk és kiváló hamisítatlan italok egész napon át pontos és előzékeny kiszolgálása mellett kaphatók; és azon leszek, hogy **17 év óta** belém helyezett bizalmat továbbra is kiérdemeljem.

Elvállalok bérletet ebéd és vacsorára a házban és házon kívül, továbbá: bankettek, lakodalmak és egyéb ünnepélyek vendéglői ellátását a legjutányosabb árak mellett.

Uj üzletemet a n. t. közönségnek becses pártfogásába ajánlva, maradok

Pécsen, 1896. április hó 27-én.

mély tisztelettel

Hirczy Ferencz

vendéglős.

200 000 kg. budapesti raktáron

POLDIKOHÓ

— TÉGELY ACZÉL-GYÁR. —

Ajánlja: keménység, szívósság és minőség egyenletessége dolgában a legjobb stajer- és angol gyártmányokat felülmuló

TÉGELY ACZÉLJÁT

(szerszámaczel) mindennemű szerszámok és műszerekre.

Különlegességek: Legkeményebb esztergakéak, marókorongok, mag-nesek, dróthuzó vasak. Kész vasuti-, hord- és tekeresrugók. Kovácsolt gépalkatrészek bármely nagyságban. Mindennemű keresked. aczélok. Kőfuró-aczélok.

Központi iroda; **BÉCS, I., Krugerstrasse 18.**

Fiók-iroda: Lípese, Sheffield, Milano, Prága, Zürich és Moszkva.

Iroda és dúsan felszerelt raktár: **BUDAPEST, VI, Teréz-körut 12. szám.**

Május 1-től fogva: GYÁR-UTCZA 20. sz.

200 000 kg budapesti raktáron

Szálloda-megnyitás.

Az alulírott igazgatóság tisztelettel értesíti a nagy közönséget, hogy a

Grand Hotel Royal

részvény-társaság

Budapest, VII., Erzsébet-körut 45. 47. 49,

mely Ray Rezsőnek, a hírneves műépítésznek tervei szerint nagy pompával épült, ez év **ápril 30-án** fog megnyitni. A rendkívül elegánsan és minden modern kényelemmel berendezett elsőrangú szálloda látványosságát képezi az egész osztrák-magyar monarchiának.

A belső berendezés, a maga egészében, művészi kivitelű, különösen pedig a külön följárával bíró dísz terem, az interieurök, a fényes, családok számára való lakosztályok, melyek előszobából, szalonból és kis étkezőteremből állanak továbbá a lakodalmi termek és separéék, oly újítások, a minőket a fashionable világ-szállodák is alig nyujtanak. A t. cz. uraságok és közönség rendelkezésére áll 250 fölötte elegáns szoba, mindenik telefontal, normális árak mellett.

Elsőrangú vendéglő és kávéház saját vezetésünk alatt.

Kiváló tisztelettel

Az igazgatóság.